

Arrest

nr. 88 110 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat D. STEYVERS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 11 april 2011 een asielaanvraag in. Op 30 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 mei 1995 te Luanda. U beweert minderjarig te zijn. U bent van Bakongo afkomst. Op 19 juli 2004 werd uw oudste broer vermoord. Op 26 november 2006 werden uw vader en uw zus vermoord. Op 22 januari 2008 overleed uw moeder ten gevolge van diabetes. Een week na haar dood kwamen er twee mannen naar uw huis. Ze zeiden u dat u drie dagen had om het huis te verlaten en verkrachtten u. Mimi, de dochter van uw buurvrouw vond u op de grond van uw huis. U bloedde. Ze riep de hulp van haar ouders in die u naar de medische hulppost brachten. U had echter geen geld om de behandeling te betalen en liet dus kledij van uw moeder ophalen om te verkopen en zo de behandeling te kunnen betalen. U werd door uw buurvrouw opgevangen en u mocht bij haar gaan wonen. Door de verkrachting raakte u zwanger. Een meisje, Dorcas werd geboren. Na een jaar overleed het meisje op 18 november 2009 aan gele koorts. U bleef alleen achter. U verkocht fris water om te overleven. Eind 2010 leerde u een man, Pedro, kennen. Hij vroeg u waarom u niet studeerde en waarom u water verkocht. Hij wilde u helpen. Hij kwam met u mee naar het huis van de buurvrouw om kennis te maken met haar. In januari 2011 kwam Pedro terug. Hij zei dat hij u mee wilde nemen naar zijn familie en dat u bij hem mocht komen wonen. Hij nam u mee naar Cabinda. Hij bracht u naar een huis maar daar was niemand. Er was geen familie zoals hij gezegd had. Hij bedreigde u en sloot u op. Hij verkrachtte u. Hij maakte foto's van u zonder kleding. Hij deed u veel lijden. Na ongeveer anderhalve maand nam hij u mee naar de Democratische Republiek Congo van waaruit jullie het vliegtuig namen naar België op 13 maart 2011. In België aangekomen belde hij een vrouw. Zij kwam jullie halen en nam jullie mee naar haar huis. Pedro liet u gedurende een week achter bij die vrouw. Op 26 maart 2011 kwam hij u zeggen u klaar te maken omdat hij u de volgende dag zou komen halen. Hij bracht u naar de luchthaven. Daar gaf hij u een blad en een ticket dat hij gekocht had. U moest in een rij gaan aanschuiven. Toen het u beurt was werd u een vraag gesteld in het Frans en het Engels. U begreep de vraag niet en kon niet antwoorden. U keek of de man u nog stond op te wachten maar Pedro was verdwenen. U werd apart genomen in een kantoortje waar uw vingerafdrukken genomen werden. U werd een centrum gebracht. Na twee weken vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkele vrees voor vervolging omwille van één van de criteria vermeld in de conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade aanhaalde op het Commissariaat-generaal als reden voor uw vertrek uit Angola, noch als reden waarom u niet terug zou kunnen gaan naar Angola. U verklaarde dat als de heer Pedro u niet meegenomen had, u Angola niet verlaten zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 6 december 2011, hierna CGVS, p.3). U was niet in staat te zeggen waarom de heer Pedro u mee naar België bracht (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaarde bovendien dat nadat hij u achter liet op de luchthaven, u niets meer hoorde van de heer Pedro (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u denkt dat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Angola, repliceerde u dat u daar niemand hebt, dat ze u uit uw huis gedreven hebben en dat u niet weet wie dat waren en wat hun plannen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hieromtrent kan gesteld worden dat uit uwe verklaringen blijkt dat u een week na 22 januari 2008 uw huis verliet en dat u daarna niets meer hoorde of zag van de mannen die u bedreigd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Bovendien kunnen bij uw verklaringen omtrent dit voorval een aantal reserves gemaakt worden (zie infra). U voegde toe dat er verder geen enkele andere reden is waarom u niet terug zou kunnen gaan naar Angola (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U zei dat u daar niemand meer hebt, geen vader en geen moeder en dat sinds u in België bent, u geen bedreigingen meer hebt gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Verder dient gesteld te worden dat u er niet in slaagde enige duidelijkheid te brengen omtrent een aantal voorvallen die u aanhaalde voor het Commissariaat-generaal, hetgeen uw verklaringen hieromtrent op zijn minst bedenkelijk maakt. Zo vertelde u dat zowel uw broer, als uw zus en uw vader gedood werden (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U stelde echter niet te weten waarom en door wie uw vader, uw broer en uw zus gedood werden (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Ook met betrekking tot de aanval waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest een week na de dood van uw moeder bracht u geen opheldering. U zei dat twee mannen uw huis binnenvielen, u verkrachtten en in uw been sneden en dat ze zeiden dat u drie dagen kreeg om het huis te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U vertelde echter niet te weten wie de twee mannen waren omdat hun gezicht bedekt was en ze in het zwart gekleed waren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Op de vragen wat de mannen wilden bleef u het antwoord verschuldigd en antwoordde u louter door te herhalen wat

ze u hadden aangedaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U kon niet zeggen waarom de mannen zeiden dat u het huis moest verlaten en waarom ze u hiervoor drie dagen gaven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist verder niet wat er met het huis gebeurde en of er iemand anders ging wonen nadat u er weg ging (zie gehoorverslag CGVS, p.6), hetgeen uiterst bevreemdend is daar u verklaarde daarna nog jaren bij een buurvrouw gewoond te hebben in de buurt van jullie vroegere huis (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U stelde er zelf nooit terug geweest te zijn en zei dat u te bang was om er langs te lopen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bovendien bent u nooit bij de politie geweest om klacht neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Daar u dit alles aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, mag redelijkerwijs toch van u verwacht worden dat u kan verduidelijken waarom u dit aanhaalt en dat u meer informatie omtrent deze voorvallen kan verschaffen aan het Commissariaat-generaal waaruit het Commissariaat-generaal kan opmaken of uw verklaringen hieromtrent al dan niet geloofwaardig zijn en of er in uw hoofd eventueel een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan verbonden is. U was hiertoe duidelijk niet in staat.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u niet minderjarig blijkt te zijn. Overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 8 april 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 blijkt dat u meer dan 18 jaar oud bent en dat uw leeftijd geschat kan worden op ouder dan 18 jaar waarbij 21,4 jaar een minimumleeftijd is. Bijgevolg kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

U legde op het Commissariaat-generaal nog een kopie voor van uw 'assento de nascimento' (met nummer 1465). Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar het louter een kopie van het document betreft waarvan het onmogelijk is de authenticiteit te bepalen. Bovendien verklaarde u zelf dat dit document u toegestuurd werd door uw buurvrouw maar dat u niet weet waar ze het vandaan haalde en dat u zelf niet in het bezit was van dit document toen u nog in Angola was (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-4). U bevestigde zelf niet te weten waar het document vandaan komt en of het een 'echt' document betreft (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

U legde dit document mede voor om de leeftijdsbepaling die in uw hoofd werd vastgesteld op te betwisten. Daar de authenticiteit van het document onmogelijk nagegaan kan worden en zelfs in twijfel getrokken kan worden gezien ook voor uzelf de herkomst van het betreffende document niet bekend is en daar het verschil tussen uw leeftijd volgens het document, zijnde 16 jaar en uw leeftijd volgens de leeftijdsbepaling, zijnde minimum 21,4 jaar meer dan twee jaar bedraagt, is dit document op zich niet van die aard dat het de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij in twijfel kan trekken en de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw leeftijd kan herstellen.

U was verder niet in het bezit van enig (ander) document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel in een eerste onderdeel op de "Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht", ook in een tweede onderdeel wordt de schending van het "zorgvuldigheidsbeginsel" aangevoerd en in het derde onderdeel van het eerste middel argumenteert verzoekster dat "ook het Gemeenschapsrecht en

de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien".

2.3. Verzoekster verwijst naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat *"Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting (...) De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer hij de gegevens, die hij gaat gebruiken om zijn beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. (...) Het horen van verzoekster kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."* Voorts citeert verzoekster algemene rechtsleer met name M. Desomer, *De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage* (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).

2.3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster werd nuttig gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, kon een vragenlijst opmaken en werd nogmaals uitgebreid ondervraagd door een medewerker van het Commissariaat-generaal. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen, laat staan dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan.

2.3.2. Voor zover verzoekster meent aanspraak te kunnen maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.3. Wat het recht tot inzage betreft waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. De Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer een beslissing werd genomen of vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoekster heeft voor het eerst elektronisch op 9 april 2012, dus na het ontvangen van de bestreden beslissing, een verzoek tot inzage gericht tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl zij op de hoogte was van de oproeping tot verhoor. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de

hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoekster in casu benadeeld werd. Bijkomend kan worden toegevoegd dat de inhoud van een asioldossier en van de gehoren in essentie door verzoekster zelf worden bepaald in die zin dat de bewijslast bij verzoekster ligt en zij alle nuttige informatie ter staving van haar asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. Verzoekster is aldus op de hoogte van de gegevens die door verwerende partij worden gebruikt bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal.

2.4. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de *“Schending van de materiële en formele motiveringsplicht”*.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoekster legde een fotokopie van een geboorteakte neer. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts blijkt uit het dossier dat verzoekster geheel onbekend is inzake de herkomst van dit stuk, zelf niet weet of het een authentiek stuk betreft en verklaarde dat ze het document verkreeg via een *“Angolese vrouw die ook in het centrum zit”* en *“heeft familie ginder”*, aan wie zij *“vroeg te gaan kijken”* bij *“mijn buurvrouw”* en *“dan hebben ze me dit gestuurd”* (gehoorverslag CGVS, p.3-4). De authenticiteit van dit stuk wordt verder en op fundamentele wijze onderuitgehaald nu waar verzoekster volgens de geboorteakte 16 jaar oud zou zijn, blijkt uit het administratief dossier dat er een botscan werd uitgevoerd, waarin geconcludeerd werd dat verzoeksters leeftijd geschat kan worden op *“ouder dan 19 jaar”*, dat ze een minimumleeftijd heeft van *“21,4 jaar”* en *“waarschijnlijk een leeftijd rond 26,7 jaar heeft”* (zie verslag FOD justitie, dienst voogdij). Aldus komt het stuk klaarblijkelijk frauduleus voor en verzoekster biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring, noch voor haar bedrieglijk beweren minderjarig te zijn. Voorgaande vaststellingen halen verzoeksters algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit en houden een negatieve indicatie in wat haar asielmotieven betreft. Dit klemte te meer nu verzoekster geen problemen had met haar overheid en er dus geen redenen voorhanden zijn die haar zouden verhinderen zich genoegzaam te legitimeren.

3.3. Verzoekster vroeg asiel aan nadat zij in Angola na het overlijden van haar naaste familieleden, het slachtoffer werd van verkrachting, uit haar huis gedreven werd, tevens het slachtoffer werd van *“mensensmokkel”* en *“alzo in België verzeild geraakt is”*.

3.4. De commissaris-generaal wijst terecht op verschillende vaagheden en hiaten in verzoeksters verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithalen. Verzoekster verklaart dat haar vader, broer en zus allen werden vermoord, doch is geheel onbekend inzake de omstandigheden waarin dit gebeurde (gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoekster kon evenmin de inval in haar huis en verkrachting door twee mannen overtuigend toelichten terwijl dit de kern uitmaakt van haar asielaanvraag. Indien verzoekster meende voor deze feiten te moeten vluchten naar het buitenland in

plaats van bescherming toe zoeken in haar eigen land dan moet ze dit kunnen toelichten en onder meer elementaire kennis hebben van wie de aanvallers waren en wat hun beweegredenen waren. Dit is niet het geval (gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar manifeste onwetendheid inzake alle essentiële elementen van het asielrelaas, wat niet ernstig is daar het dermate ingrijpende gebeurtenissen betreft die een determinerende invloed hadden op verzoeksters leven.

3.5. De Raad stelt derhalve vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt geen enkele toelichting gegeven in het verzoekschrift. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeksters asielrelaas klaarblijkelijk verzonnen voorkomt, en verzoekster niet aangeeft wat haar ware identiteit is, noch vanwaar ze afkomstig is en waar ze de voorbije jaren woonachtig was en met welke verblijfsstatussen, noch wat haar ertoe bewogen heeft om in België asiel aan te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoekster roept als *“Derde middel”* de *“Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* in.

4.1. Wat de aangevoerde schending van voornoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreft wordt verwezen naar het eerste en tweede middel.

4.2. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK